

[Økonomiministeren.]

kommande, som den er registreret igennem realkreditinstitutterne, ca. 700 mill. kr., et sted mellem 600 og 700 mill. kr. – og en del af dispositionerne over de 600-700 mill. kr. er fornuftige dispositioner, som også har haft erhvervs­mæssig interesse – og for så vidt angår den værdistigning, som er indtruffet, men som ikke er registreret igennem realkapitalbelåningen, men er registreret igennem pantebreve, er det oplyst, at ca. 1 mia kr. er gjort til disponible indkomst. Hvorledes denne milliard er anvendt, tør jeg ikke sige helt bestemt, men jeg går ud fra, at her gælder i nogen grad det samme, som gælder for de 700 mill. kr., der er gjort disponible gennem tillægslånene i realkreditinstitutterne, at pengene i et vist omfang er anvendt fornuftigt. Det vil sige, at rent faktisk er det – efter de oplysninger, der foreligger for mig – en beløbsstørrelse på under 2 mia kr. af værdistigningen, der er blevet frigjort til disponible indkomstanvendelse.

Jeg skal ikke gøre nogen bemærkninger om selektiv kreditpolitik. Hr. Ømann vil som en opmærksom iagt­tager af kreditpolitik­kens udvikling vide, at der i stigende grad er tale om skridt i retning af at virkeliggøre en selektiv kreditpolitik på forskellige områder. Jeg noterede mig i for­bifarten hr. Ømanns konkurrence med de radikale i retning af at lette vilkårene for de små erhvervsdrivende. Nu er der jo gennemført en hel del lovgivning, der har til formål at lette lånevilkårene, lette investeringsmulighederne, lette finansieringsmulighederne for mindre erhvervsdrivende, og jeg har da indtryk af, at der i det store og hele herinde i tinget har været tilslutning hertil, men jeg forstod, at det, hr. Ømann mente med at lette vilkårene for de små erhvervsdrivende, var, at de skulle slippe for en hel del af det kontrolsystem, en hel del af det oplysningssystem, der knytter sig til erhvervs­virksomhed, en hel del af det statistiske materiale, som man skal levere råstoffet til. Hvis det er tilfældet, så er jeg bange for, at jeg ikke kan være enig med hr. Ømann.

Hr. Freddy Madsen gav sig til at fortælle eventyr om lystfiskere og tællelys. Det var jo meget underholdende, men jeg vil gerne gentage, at efter min opfattelse må man ikke sammenblende – sådan som lystfiskerne gjorde det, og som hr. Freddy Madsen mente at jeg gjorde på en anden måde – må man ikke sammenblende formuedannelse og indkomstdan-

nelse. Der er en sammenhæng imellem formuedannelse og indkomstdannelse. Indkomstdannelse kan give anledning til formuedannelse. Formuedannelse giver et vist indkomstafkast, men en meget stor del af de kapitalværdier, vi her taler om, når vi taler om fast kapital, giver ikke umiddelbart en større indkomst. Den del, som er investeret i egen bolig, giver ikke umiddelbart en større indkomst. Den kan via de skatteregler, vi har, give en afledet stigning i realindkomsten, men umiddelbart gør den det ikke. Derfor kan det ikke hjælpe, at man sammenligner de to talstørrelser, stigningen i formue­værdierne og så den indkomst, man har til sin rådighed.

Til hr. Wilhjem vil jeg gerne sige, at nu kan vi jo fortsætte med at læse op. Hvis hr. Wilhjem gør sig den ulejlighed at læse lidt længere, end han åbenbart har gjort, så vil han konstatere, at vedrørende de tal, som jeg refererede til, og når det ikke drejer sig om Danmarkstallene, men om de øvrige tal, Finan­stidendes tal, havde de altså for Danmarks vedkommende gjort det, at de havde regnet om­­sætningsindeks i stedet for produktionsindeks for de sidste år. Det er rigtigt, at den rettelse blev foretaget, men i øvrigt er det det talmateriale, som Finanstidende havde meddelt at have anvendt. Anvender man dette talmateriale, og læser hr. Wilhjem en lille smule videre, så vil han se, at i perioden fra 1968 til 1973 steg det danske lønniveau 3 pct. mindre end det vejede gennemsnit af lønstigningen i det udvalg af lande, der her er tale om. Men fra 1973 til 1975 steg det 4 pct. mere, og det vil altså sige, at i de seneste tal, vi har på dette område, ligger vi med en stigningsprocent i Danmark, som i forhold til det vejede gennemsnit er 4 pct. større. Så hjælper det jo ikke meget – jeg siger udtrykkelig »ikke meget«, for noget hjælper det naturligvis – at der i perioden fra 1968 til 1973 har været en anden bevægelse. I den situation, vi befinder os i, og med de seneste tal, der foreligger, viser det altså et udviklingsforløb, som ikke er til gunst for Danmark.

Det, jeg også gjorde opmærksom på, var, at hr. Wilhjem sammenlignede det med det økonomiske råds tal. På tilsvarende måde, som en opspaltning af tallene fra 1968 til 1975 i tallene fra 1968 til 1973 og fra 1973 til 1975 giver vidt forskellige udviklingsforløb, er det da muligt – jeg har ikke undersøgt det – at man i forløbet af den årrække, som det økono-